

Vergeet Compostela, onze reporter wandelt de Transardennaise: “34.000 stappen per dag, en elke stap stelt dubbel”

hln.be/mijn-gids/vergeet-compostela-onze-reporter-wandelt-de-transardennaise-34-000-stappen-per-dag-en-elke-stap-stelt-dubbel~addde07e

12 juni 2022

PREMIUM

Onze journaliste wandelde dwars door de Ardennen. © Stefanie Faveere

De Transardennaise doorkruist 160 kilometer lang de Ardennen en is een van 's lands mooiste bewegwijzerde routes. Groen zover je zien kunt, eenzame wandeletappes en nu en dan een pittoresk gehucht. De stilte krijg je erbij, net als het bagagevervoer, comfy hotels en handig halfpension. Dus waarom zou je in godsnaam naar Santiago de Compostela stappen?

Sophie Allegaert 12-06-22, 15:02

Maandenlang solo naar Compostela stappen en al die tijd alleen focussen op jezelf. Je geen zorgen maken over werk, geld, kinderen, ouders of andere beslommeringen. Gewoon wandelen met een duidelijk doel. Het is een droom van velen, maar weinigen zetten de

stap. Logisch, want laat ons eerlijk zijn, er komt wel wat bij kijken. Je stapt immers niet zomaar een paar maanden uit de ratrace. En misschien is de nood ook niet zo hoog dat je per se lang onderweg moet of wil zijn? Het leven is immers niet zwart-wit. Dus ook als je je geen weken kunt vrijmaken en niet over de laatste high tech-wandeloutfit beschikt, kun je even ontsnappen. In eigen land nog wel.

De route van de Transardennaise. © rv

Zonder trekzak

De Transardennaise of Transardense route doorkruist 160 kilometer lang onze eigen Ardennen, van La Roche-en-Ardenne over Saint-Hubert en Nassogne tot Bouillon. De route ontstond in 1985, toen een Ardeense wandelclub het traject uitstippelde en bewegwijzerde. De Ardeense touroperator Europ'Aventure, gesticht door twee fervente

wandelaars, zag daar wel iets in en ontwikkelde prompt een wandelarrangement dat toelaat om al die etappes comfortabel af te leggen, mét bagagevervoer. Geen gedoe met ongemakkelijke rugzakken dus, want aan een dagrugzak met wat proviand heb je genoeg.

Vermits klant koning is, bepaal je zelf hoe lang en zwaar je het wil maken. Je kunt negen dagen wandelen en zo 160 kilometer afleggen doorheen de mooiste landschappen van Belgisch Luxemburg of opteren voor een ingekorte versie en het bij drie wandeldagen houden. Wij kiezen voor die laatste optie – makkelijk inpasbaar in een hectisch bestaan – en belanden zo, aan de vooravond van een lang weekend, bij La Fontaine du Sabotier in Awenne, vlak bij Saint-Hubert. Een gezellig Ardeens holletje met eeuwenoude roots, zithoeken en charme in overvloed. Zo'n plek waar het altijd heerlijk naar hout geurt en je meteen in die Ardeense sfeer ondergedompeld wordt.

'Mastercook' Luc Dewalque van La Fontaine du Sabotier brengt ons naar onze startplek. © Stefanie Faveere

Chef en patron Luc Dewalque behoort tot the *Mastercooks of Belgium* en serveert verrassende gerechten die mooi contrasteren met het rustieke decor. Ondertussen vraagt hij met guitige blik of we wel weten waar we aan beginnen. Toegegeven, onze collega-wandelaars die al langer onderweg zijn en wel dat hele end afleggen, ogen met hun wandelstokken en afritsbroeken professioneler. Maar het zijn de benen die tellen, nietwaar? 's Anderdaags dropt Luc ons met zijn Defender aan de startplek in Mirwart, om

ons nog snel in het geniep wat goede raad in te fluisteren: “Als je de Hollanders volgt, geraak je nooit thuis.” Weg zijn we, al schaterlachend. Vrolijk en vrij, met in onze kleine rugzak de picknick die Luc 's morgens netjes klaarzette.

Mijmeren onderweg

Hoewel we met drie wandeltroepjes onderweg zijn, een koppel Nederlandse zeventigers en vijf Waalse wandelvrienden, zullen onze wegen zich gek genoeg nooit kruisen. Elk blijkt consequent zijn eigen tempo aan te houden, waardoor er nooit ingehaald wordt en we elkaar zelfs in de verte niet spotten. Niet gepland, maar wel een fijn toeval. Want zo wanen we ons alleen en hebben we die Ardennen voor onszelf. We zien letterlijk geen mens. Wel forellen, veel forellen. En meidoornhagen, weides vol boterbloempjes en een bos waar de zon met de varens speelt.

© Stefanie Faveere

Voor we zowat halverwege in boekendorp Redu belanden, doorkruisen we het eerste verstilde dorp. Een plek waar alleen het plaatselijke tennisplein en het grasmaaiersorkest voor wat leven in de brouwerij zorgen. Je kunt niet anders dan je afvragen hoe je leven eruit zou zien als je het in zo'n verloren hoekje zou spenderen. En waar zo'n gedachte in

ons drukke bestaan voorbijflitst om meteen weer plaats te ruimen voor dingen die er echt toe doen (wie leegt de vaatwas!), kun je er nu heerlijk op verder kauwen. Hoe zou mijn leven er hier uitzien? Wie of wat maakt mij tot wie ik ben? Mijn vrienden of mijn omgeving? En zou ik in zo'n rustgevende omgeving ook rustiger worden of is dat een illusie?

© Stefanie Faveere

Je bent zo vertrokken voor wat essentieel levensgemijmer. En net dat maakt deze Ardennaise zo heerlijk. Het enige wat je immers moet doen is wandelen en de bordjes volgen. Al de rest is prima voor je geregeld. Het is een zeer fijne afwisseling voor al wie een job, een huishouden en een druk sociaal leven combineert. Door dat repetitieve stappen in die pure natuur, kuist je harde schijf zich bovendien als vanzelf op. Schermruis, deadlines, belastingbrieven, veel te hoge elektriciteitsrekeningen... Al die toxische info die geruisloos ligt te gisten, wordt verticaal geklasseerd. Waardoor er plots immens veel ruimte vrij komt en je je bij elke stap wat lichter voelt. Sterker nog, al je zintuigen worden gereset. Wanneer we een verre autostrade naderen, ruiken we ze al nog voor we het geruis horen.

Zonder blaren

Ook wie half verlicht door het leven zweeft, krijgt honger. Lunchen doen we aan een kabbelend stroompje waar een visser met lieslaarzen zijn vangst probeert te verschalken, zonder veel succes. Ik ontdek immers dat ik zowaar een gat in mijn kous gewandeld heb en dat veroorzaakt de nodige hilariteit. Dus bijten de vissen niet.

Op ons menu: robuuste pistolets met een omelet ertussen, een koekje, een appel en wat water. Net wat we nodig hebben om daarna verder te slingeren naast het watergekabbel, te klimmen langs bloeiend helmgras en wat later, in Redu, terug in de bewoonde wereld te belanden. Wie wil, kan trouwens bij Superette Georgette meteen een voorraad Compeed inslaan. Wij blijven gespaard van blaren en installeren ons op een terras met een cappuccino. Op onze wandelkaart lijkt het nog een fiks eond, eventjes zijn we er toch niet helemaal gerust in, maar voor we het goed en wel beseffen duikt ons tweede adres toch al op. En nog meer goed nieuws, Le Moulin de Daverdisse — ooit een watermolen — ligt in een beboste vallei, en dus mogen we dalen.

© Stefanie Faveere

Eens aangekomen zwieren we onze rugzak af en strompelen we meteen naar de majestueuze parktuin van zes hectare om onze gehavende voeten uit die wandelschoenen te bevrijden en ze in het aanpalend stroompje verkoeling te gunnen. De dames en heren die geïnstalleerd in hun ligstoel op de pelouse vertoeven, kijken niet eens raar op. In deze contreien zijn ze wandelaars gewend. Terwijl de garçon een welverdiende Crémant uitschenkt, checken we wat cijfers. We zijn rond een uur of negen vertrokken, om 16.30 uur aangekomen en we hebben 22 kilometer gewandeld, goed voor 34.000 stappen. En

geloof ons, in de Ardennen telt elke stap dubbel. Dus ja, we zijn blij dat we die avond onze voetjes onder tafel mogen schuiven voor alweer een driegangendiner. Als je er zo'n eind op zitten hebt, wil je alleen maar *surplacen*.

Bib gourmand

Ook nu geen robuuste Ardeense kost op de *menu du jour*, wel lichte, eigentijdse gerechten. Een gepocheerd eitje met asperges, een huisgemaakte vegetarische linzenburger voor deze niet-vleeseter en een dessertje van aardbeien, rabarber, olijfolie en basilicum. Finesse alom, en door Michelin terecht met een Bib Gourmand beloond. De plek zit dan ook afgeladen vol met lokale families die elkaar hier blij treffen. Die avond gaan we moe maar tevreden slapen, om 's ochtends gekraakt en gebroken wakker te worden. Heel je lijf voelen, het is een sensatie die je nog zelden overkomt, en het doet gek genoeg deugd. Eindelijk doen die spieren nog eens waarvoor ze ontworpen werden.

© Stefanie Faveere

We ontbijten, laden ons nieuwe lunchpakket in en dan is het tijd om dat hele eind dat we gisteren gezwind afdaalden terug omhoog te klimmen. *What goes up, must come down*, maar dan omgekeerd. Een stevige start, maar toch idyllisch. De klokken kondigen aan hoe laat het is, de vogels hebben er hun ochtendconcert al opzitten, maar fluiten toch nog steeds uitbundig, en voor de rest is het hier muisstil. Alsof de bossen alle overbodige welvaartsruis absorberen.

Kerstbomen

Een derde van alle Belgische bossen bevindt zich trouwens in de provincie Luxemburg en met zijn 330.000 hectare zijn de Ardennen goed voor 60 procent van de hele Waalse bosvoorraad. Een flink deel daarvan zijn sparren, kerstbomen dus. Jaarlijks worden van hieruit zo'n drie miljoen bomen over heel Europa verstuurd. Dat zorgt voor een wonderland met tegen elkaar gepakte sparren waar je zo onderdoor kunt, zonder te bukken. Een roestmossig eindeloos niemandsland waarin je een leven lang kunt verdwalen. Of zo lijkt het toch.

© Stefanie Faveere

Hoewel onze actieradius beperkt is, volgen de magische landschappen zich snel op. Al wandelend rijgen we Noorwegen, Oostenrijk en Noord-Amerika aan elkaar. Nu eens komen ezels nieuwsgierig op ons afgestormd, dan weer staren kalfjes ons geïntimideerd aan of grazen Schotse hooglanders onverstoord verder. En wij raken er ondertussen zachtjes van overtuigd dat dit stukje België alleen maar in schoonheid grossiert. Alsof de steenwegen met Gamma's, Brico's en hypermarchés hier geweerd werden. Ze zijn er misschien wel, maar wij zien ze niet. Onze woorden zijn nog niet koud, of we belanden — voor het eerst zowaar — op een weg met echt verkeer.

Daar komt onweer

Hotel La Hutte Lurette, onze laatste stop, bevindt zich op een invalsweg naar Paliseul. Even wennen na twee dagen stilte, maar op het uitgestrekte terras is dat beschavingsgeruis gelukkig ver weg. Terwijl onze voeten nog nazinderen van alweer 22 kilometer en 550 hoogtemeters, vangen we gefluister op. Morgen zal het regenen, stevig onweten zelfs en dat terwijl er 27 kilometer op het programma staat. We wikken en wegen, om te besluiten dat we pas 's anderdaags de knoop zullen doorhakken. Want, eerlijk: onze wandelgoesting is groot, maar de zin om na twee perfecte wandeldagen urenlang in de gietende regen af te zien miniem.

De volgende ochtend trekken onze nieuwe *diehard* wandelmatten voor dag en dauw moedig hun regenoutfit aan, terwijl wij extra lang ontbijten. Het is geen weer om een hond door te jagen. De taxi die ons transfereert in Bouillon ging ophalen, laat per sms weten dat hij ons inderdaad net zo goed op ons laatste logeeradres kan oppikken. Die laatste etappe schrappen we dus. We zullen ooit nog wel in Bouillon geraken. Misschien hadden we die *me-time* wel nodig om tot dat besef te komen: niet de bestemming, maar de reis primeert.

Praktisch:

Het Transardennaise-arrangement kan je het hele jaar door boeken via Europ'Aventure, met of zonder bagagevervoer, van drie tot negen dagen. In elk hotel of elke B&B is er half pension. Honden zijn mits een kleine toeslag toegestaan, maar dat dien je op voorhand wel te melden. Niet alle logeerplekken accepteren honden.

Vanaf 295 euro, inclusief parking aan je vertrekpunt en transfer, www.europaventure.be.

Lees ook:

Lees ook:

GEZOND KILO'S KWIJLT. Onze expert legt uit hoe je snel en goed die kilo's eraf wandelt (+)

“Hoe lager het uitgeblazen volume, hoe groter de kans om later een hartziekte te ontwikkelen”: expert bespreekt je adem en hoe die je gezonder kan maken (+)

Moet je blaren openprikken of niet? En hoe verzorg ze je het best?

Lees Meer

Interactive video

Click to pause and explore

03:59